

12/8

Den idealiske tidningsmannen

Då Thorsten Jonsson efter några år som korrespondent i Amerika började sitt arbete på Dagens Nyheters redaktion var kanske flera av hans kamrater — och i varje fall jag själv — benägen att i honom se en författare, en betydande och originell författare, som en smula vid sidan av sitt egentliga yrke ägnade sig åt journalistik. Det var ett misstag. Han hade arbetskraft och intresse tillräckligt för att vara tidningsman likaväl som författare. Hans publicistiska verksamhet var inte heller begränsad till den avdelning för kultur och litteratur vars chef han blev. Han var engagerad i allt som gällde tidningen; sedan unga år kände han sig som en yrkesman, och ingen kunde i högre grad företräda den allsidighet i kunskaper och inriktning, den vilja att pröva skilda former av arbete som utmärker den idealiske tidningsmannen. Hans reportage, hans litterära notiser, hans stora kulturartiklar formades med samma iver; hans intresse gällde samtidigt den moderna litteraturen och naturvetenskapen.

Många egenskaper gjorde honom till en alltmer lysande journalist. Hans arbetsamhet och hans arbetskraft syntes omätliga, men det fanns häri intet av hets och oro; han trivdes med att ha stora och skilda uppgifter att bemästra, och efter en lång dag av manuskriptgranskning och tekniska bestyr kunde han läsa och skriva till långt in på natten för att morgonen därpå börja med samma friska humör, samma glädje, samma förmåga att ge andra trevnad. Han fördjupade ständigt sina kunskaper; vad han skrev om var blott en del av vad han läste. Hans stil blev ett alltmer fulländat instrument för hans önskan att klarlägga och vägleda utan onödiga ornament; han saknade i en ovanlig grad benägenhet att själv lysa på bekostnad av de ämnen och de författare han behandlade.

Dessa egenskaper var betydande, men publicisten Thorsten Jonsson växte till stora mått främst genom den redbarhet som låg bakom allt hans arbete. Jag avser därmed inte bara en hederlighet som innebär att han skrev vad han menade och intet annat än det han menade. Hans redbarhet innebar en ständig omprövning, en ständig självvranssakan, det var en sådan redbarhet som höjer sig till det märkliga, det allt dominerande draget — en stor och ljus egenskap, som kommer annat att te sig smått.

Av sina kamrater var han älskad — för sin vänlighet, för att han alltid hade tid att lyssna och råda, för sin generositet. Det var inte en vänlighet av den sorten som blott är en välvillig tolerans, den hade ej heller inslag av vilja att bli populär; den var varm, levande och naturlig, som allt hos denna människa utan svek. Kanske kan jag mer än andra medlemmar i kamratkretsen vittna om hur starkt han framhöll andras förtjänster och hur ovillig han var att erkänna andras fel. Han var en god människa. Han framstod för oss också som en harmonisk och lycklig människa. Om denna harmoni och denna lycka var omedelbara gåvor av naturen eller en efter strider vunnen triumf visste vi inte. Men vi visste att allt detta gav oss själva på en gång eggelse och trygghet. Med människor som Thorsten kan man inte bli helt pessimist, helt skeptiker; de ger livet värden som intet kan utplåna.

HERBERT TINGSTEN